

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a. s.,** se sídlem Komořany 146, Rousínov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2011, č. j. 10 A 49/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] Dne 7. 10. 2010 žalobce ohlásil Městskému úřadu Kaplice (dále jen „městský úřad“) na základě obecně závazné vyhlášky č. 1/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, jaké typy hracích zařízení povolených podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, provozuje na území města Kaplice a v jakém množství. Zdůraznil, že se domnívá, že jím provozované automaty nepodléhají poplatkové povinnosti podle uvedené vyhlášky, nicméně se nechce vyhýbat své případné poplatkové povinnosti, a proto očekává rozhodnutí městského úřadu o tom, zda je či není poplatníkem ve smyslu uvedené vyhlášky. Pokud pak poplatníkem je, žádal, aby mu městský úřad sdělil výsledek vyměření

místního poplatku ve smyslu § 46 odst. 5 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

[2.] Po měsíční nečinnosti městského úřadu podal žalobce dne 10. 11. 2010 odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a to za zdaňovací období začínající dnem 1. 10. 2010. Žalobce připomněl, že podle § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, nejsou-li poplatky zaplaceny či odvedeny včas nebo ve správné výši, vyměří obec poplatek platebním výměrem. Včas nezaplacené či neodvedené poplatky nebo jejich nezaplacenou část ovšem přitom může obec zvýšit až na trojnásobek. Povinnost vyrozumět žalobce o stanoveném základu daně a vyměřené dani vyplývala městskému úřadu také z § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, na jehož subsidiární použití odkazoval zákon o místních poplatcích ve svém § 13. Ustanovení § 46 odst. 5 pak počítalo s takzvaným konkludentním vyměřením daně, které podle judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí správce daně sdělovat, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá. Zároveň má ovšem daňový subjekt možnost se proti takovému sdělení daně odvolat. Na tom nic nemění ani fakt, že žalobce již poplatek zaplatil, tak jak jej vypočítal, neboť se v případě nezaplacení obával postihu v podobě zvýšení částky k úhradě až na trojnásobek. Dále pak žalobce brojil věcně proti nezákonnosti konkludentního vyměření místního poplatku, a to pro protiústavnost přijetí novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., dále pro rozpor konkludentního vyměření se zákonem o místních poplatcích a obecně závaznou vyhláškou č. 1/2010 vydanou na jeho základě, se soudní judikaturou a s ústavními a mezinárodně garantovanými právy žalobce, včetně zásady in dubio pro libertate.

[3.] V reakci na toto odvolání vydal městský úřad sdělení ze dne 13. 12. 2010, č. j. 25197/2010. V něm připomněl, že pro vydání platebního výměru, respektive rozhodnutí o vyměření daně, není stanovena v zákoně o správě daní a poplatků žádná lhůta, takže by podle městského úřadu měla spadat vjedno se dnem splatnosti příštího poplatku. Tím pádem lhůta pro vydání platebního výměru ještě neuplynula a odvolání proti jeho konkludentnímu vyměření je tedy neodůvodněné.

[4.] Proti tomuto sdělení podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, v níž zejména zopakoval svou argumentaci obsaženou již v odvolání. Tuto prvou žalobu krajský soud svým usnesením ze dne 8. 3. 2011, č. j. 10 A 12/2011 - 31, odmítl a věc postoupil Krajskému úřadu Jihočeského kraje k vyřízení žalobcova odvolání. Krajský soud vyvodil z § 46 odst. 5 věta druhá zákona o správě daní a poplatků, že žalobce i městský úřad dovozují z úhrady místního poplatku existenci konkludentního rozhodnutí o jeho vyměření. Na sdělení městského úřadu ze dne 13. 12. 2010 je třeba nahlížet i přes nedostatky formálních náležitostí jako na prvostupňové rozhodnutí, a bylo proto třeba přiznat žalobci proti němu právo na opravný prostředek tak, aby zákonnost postupu správce daně byla projednatelná v odvolacím řízení. V napadeném rozhodnutí chybně absentovalo poučení o opravném prostředku, takže na žalobce dopadá ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ten sice pamatuje na účastníka řídícího se nesprávným poučením správního orgánu, za nesprávné poučení je však třeba pokládat i poučení chybějící. Podle § 46 odst. 5 s. ř. s. je přitom namístě žalobu podanou v důsledku nesprávného poučení o nepřípustnosti opravného prostředku odmítnout a věc postoupit k vyřízení opravného prostředku příslušnému správnímu orgánu. Tím byl Krajský úřad Jihočeského kraje (dále jen „stěžovatel“).

[5.] Stěžovatel, jemuž byla věc takto postoupena, vydal dne 13. 4. 2011 rozhodnutí č. j. KUJCK/12204/2011/OEKO, kterým žalobcovo odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Stěžovatel se ztotožnil s názorem městského úřadu, že pokud je poplatek zaplacen dobrovolně, nemá správce poplatku povinnost vydat na základě žádosti poplatníka platební výměr, jelikož se zde uplatní § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích, který je v tomto směru speciálním ustanovením k § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, jak plyne z § 13 zákona o místních poplatcích. V oblasti místních poplatků je na rozdíl od daní primární placení poplatků a nalézací řízení se uplatní pouze v případě nesprávného zaplacení poplatků. Není-li ovšem místní poplatek stanovován formou rozhodnutí a rozhodnutí vůbec není vydáváno, není možno proti němu ve smyslu § 48 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků podat odvolání. Krom toho se stěžovatel vyjádřil i k povaze a zdaňování technických zařízení provozovaných žalobcem.

[6.] Žalobce podal opět žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V ní zdůraznil, že zákon o místních poplatcích vůbec explicitně nehovoří o vystavení platebního výměru na místní poplatky. Žalobce ovšem z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že rozpornost projevené vůle žalobce, tedy zaplacení poplatku a současné vyjádření nesouhlasu s jeho placením, bylo třeba vyřešit formou platebního výměru na místní poplatek. Faktické zaplacení poplatku žalobce opět vysvětlil obavou z navýšení včas nezaplaceného poplatku až na trojnásobek. Pokud by pak správce daně vyžadoval identifikaci tohoto konkludentního vyměření daně například číslem jednacím, poukázal žalobce na zásadu součinnosti podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Dále žalobce zopakoval své výhrady proti samotnému vyměření místního poplatku z jím provozovaných automatů.

[7.] Krajský soud žalobě opět vyhověl a svým rozsudkem ze dne 31. 8. 2011, č. j. 10 A 49/2011 - 29, zrušil jak stěžovatelovo rozhodnutí ze dne 13. 4. 2011, tak rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 12. 2010. Krajský soud vyšel z § 140 nyní účinného zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle nějž správce daně nemusí daňovému subjektu oznamovat výsledek vyměření platebním výměrem tehdy, pokud se vyměřovaná daň neodchyluje od daně tvrzené daňovým subjektem. Vyměřený poplatek se ovšem liší od tvrzení poplatníka, pokud poplatník tvrdil, že sice poplatek zaplatí, ale je přesvědčen, že jím provozovaná zařízení poplatkové povinnosti nepodléhají. Samotná úhrada poplatku není souhlasným stanoviskem s jeho konkludentním vyměřením. Konkludentně vydaný platební výměr byl napadnutelný odvoláním, protože nebyla dána nepřípustnost odvolání podle § 140 odst. 4 daňového řádu. Z těchto důvodů krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele i sdělení městského úřadu, protože bylo stiženo stejnými vadami jako rozhodnutí odvolací instance. Krajský soud ovšem odmítl přezkoumávat samotnou obecně závaznou vyhlášku obce, neboť v rámci přezkoumávání napadeného rozhodnutí se zabýval jen jeho zákonností. Krajský soud se odmítl zabývat také tvrzenou protiústavností přijetí novely zákona o místních poplatcích, neboť konstatoval, že jeho protiústavnost přísluší posoudit jedině Ústavnímu soudu. K žalobcem kritizovanému metodickému sdělení Ministerstva financí krajský soud pouze uvedl, že není závazné ani pro soud, ani pro stěžovatele.

II. Obsah kasační stížnosti

[8.] Žalovaný jako stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[9.] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že při svém rozhodování zcela pominul specialitu § 11 zákona o místních poplatcích ve vztahu k § 140 daňového řádu a své rozhodnutí opřel pouze o daňový řád. Zákon o místních poplatcích přitom ve svém § 11 vychází z principu placení poplatku bez toho, aby bylo podáváno daňové přiznání či hlášení. Ohlášení poplatníka dle obecně závazné vyhlášky Města Kaplice takovým daňovým přiznáním není. Toto ohlášení je totiž speciální úpravou vůči registraci upravené v daňovém řádu. Platební výměr může být správcem poplatku vydán až za situace, kdy nebude místní poplatek zaplacen řádně a včas, nikoli v době podání ohlášení dle obecně závazné vyhlášky. Do té doby není správce poplatku povinen ani oprávněn platební výměr vydat. Nalézací řízení tak v případě místních poplatků začíná teprve tehdy, kdy poplatník místní poplatek neuhradí. Stěžovatel odkazuje i na nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09, podle nějž procesní úprava vyměřování místního poplatku obsažená v zákoně o místních poplatcích je pro obce závazná a v případě, že místní poplatek nebyl řádně zaplacen, má být povinnost úhrady uložena platebním výměrem. Zákon o místních poplatcích tedy neumožňuje vydat platební výměr, pokud byl místní poplatek zaplacen dobrovolně, řádně a včas. Proti takovému neexistujícímu platebnímu výměru pak nelze ani podat odvolání a takové nepřípustné odvolání muselo být zamítnuto v intencích § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Stěžovatel také připomíná, že řízení bylo vedeno v rámci výkonu přenesené působnosti, takže městský úřad i stěžovatel postupovali v intencích metodických doporučení ministerstva vnitra a ministerstva financí. Stěžovatel konečně také dovodil z judikatury Krajského soudu v Českých Budějovicích, že otázka zákonnosti obecně závazné vyhlášky nemůže být předmětem daňového řízení. Závěrem pak stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. 1 Afs 31/2011 (publ. na www.nssoud.cz), týkající se deklaratorní povahy platebního výměru dle § 11 zákona o místních poplatcích.

[10.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[11.] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje na nepravdivost tvrzení, že by místní poplatky byly vždy placeny bez podání daňového přiznání či hlášení. Upozorňuje na subsidiární použitelnost zákona o správě daní a poplatků a nyní daňového řádu na základě § 13 zákona o místních poplatcích. Počet provozovaných zařízení se může během doby měnit, takže ohlašovací povinnost spolu se splatností poplatku korespondovaly spíše daňovému přiznání nebo hlášení podle § 40 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, než registračnímu řízení. Zmiňuje také provázanost povinnosti k placení poplatků obci se svými dalšími povinnostmi, zejména povinností odvodu části výtěžku na veřejně prospěšné účely. Výše tohoto žalobcova odvodu je závislá také na výši poplatku odvedeného obci a bez sdělení výsledku vyměření, respektive platebního výměru, není žalobce jako provozovatel loterie či jiných podobných her schopen orgánu státního dozoru objasnit výši zaplacených místních poplatků. Žalobce také připomíná, že v souladu s § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků požadoval buď vystavení platebního výměru, respektive možnost sdělení výsledku měření. Po účinnosti nového daňového řádu by se

pak na problematiku vyměření vztahovalo ustanovení jeho § 140 odst. 1 ve vazbě na jeho § 147 odst. 2. V daném případě se výše místního poplatku dle městského úřadu odlišovala od výše tvrzené žalobcem, proto měl městský úřad výsledek vyměření oznámit žalobci platebním výměrem. Povinnost ohlášení podle § 14a zákona o místních poplatcích odpovídá povinnosti daňového tvrzení podle § 135 odst. 1 daňového řádu. Zákon o místních poplatcích nijak neřeší situaci, která nastala mezi žalobcem a stěžovatelem, proto je namístě použít obecný předpis upravující správu daní a poplatků. Žalobce tudíž navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[12.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13.] Klíčová stěžovatelova námitka je opřena o tvrzení, že rozhodujícím ustanovením byl pro něj i pro městský úřad v dané věci výhradně § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 31. 12. 2010. Ten pamatoval na vydání platebního výměru pouze tehdy, pokud nebyl místní poplatek zaplacen nebo odveden včas nebo ve správné výši. Žalobce naopak poukazuje na to, že měly být subsidiárně použity obecné předpisy upravující správu daní a poplatků, v nichž je upravena i možnost sdělení výsledku měření, pokud nastane rozpor mezi výší daně či poplatku, kterou poplatník chce zaplatit, s tou, jež je mu konkludentně vyměřena. S tímto žalobcovým názorem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[14.] Není třeba znovu rekapitulovat celý skutkový vývoj. Podstatná je právní otázka, jak měl městský úřad zareagovat na postup žalobce, který na straně jedné uhradil místní poplatek ve výši předpokládané obecně závaznou vyhláškou města Kaplice, na straně druhé vyjádřil s takto vypočteným a uhrazeným místním poplatkem nesouhlas. Žalobce se domáhal a domáhá buď vydání platebního výměru, nebo jiného sdělení výsledku vyměření. Tato snaha je plně pochopitelná, neboť chtěl mít na straně jedné k dispozici rozhodnutí, proti kterému by se mohl bránit, když s výší poplatku nesouhlasil, na straně druhé se však nechtěl stát neplatičem, jímž by se stal v případě neuhrazení místního poplatku.

[15.] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že samotný zákon o místních poplatcích nedával žalobci jinou možnost, jak se domoci od městského úřadu jako od správce daně platebního výměru, než nezaplatit, aby tak nastaly důsledky předpokládané v jeho § 11 odst. 1. Naopak žalobci je třeba přisvědčit v tom, že nucení k tomu, aby se stal neplatičem a vystavil se tak hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek podle § 11 odst. 1 věta druhá zákona o místních poplatcích, opravdu nelze pokládat za uspokojivé řešení toho, jak by se žalobce domohl rozhodnutí o skutečné výši místního poplatku, který má platit. Sám zákon o místních poplatcích tedy neupravoval uspokojivě postup, jakým by měl městský úřad řešit rozpor mezi výší poplatku, kterou žalobce fakticky uhradil, a výší, kterou podle svého názoru uhradit měl.

[16.] Z toho ovšem neplyne, že žádný takový postup neexistuje, či že by jakékoli vykročení městského úřadu za hranice zákona o místních poplatcích bylo porušením zásady výkonu státní moci pouze na základě zákona obsažené v čl. 2 odst. 3 Ústavy, respektive čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatel. Ustanovení §

11 odst. 1 zákona o místních poplatcích totiž pouze upravovalo, kdy má být platební výměr obecním úřadem vydán, nelze však a contrario tvrdit, že by toto ustanovení zakazovalo vydat platební výměr i v situacích, na něž sice nepamatuje sám tento zákon, pamatuje na ně ale zákon, který má být na řízení o místních poplatcích použit subsidiárně. Sám zákon o místních poplatcích totiž ve svém § 13 zakotvuje subsidiární použití zvláštních předpisů, v nichž je třeba hledat řešení právě těch otázek, které zákonem o místních poplatcích řešeny nejsou. Takovou otázkou je i otázka, jak řešit rozpor mezi výší poplatku odvedeného a výší, která podle poplatníka měla být odvedena. A oním subsidiárně použitelným předpisem byl do 31. 12. 2010 zákon o správě daní a poplatků, od 1. 1. 2011 daňový řád, o čemž mezi účastníky není sporu. Oba tyto subsidiárně použitelné předpisy přitom byly v různých fázích řízení použitelné. Účinky úkonů učiněných do 31. 12. 2010 podle zákona o správě daní a poplatků totiž zůstávají podle § 264 odst. 2 daňového řádu zachovány, ovšem počínaje 1. 1. 2011 bylo třeba řízení dokončit podle daňového řádu, jak stanovil jeho § 264 odst. 1. Pohledem těchto předpisů je třeba posoudit jednotlivé žalobcovy úkony a reakce městského úřadu a stěžovatele na ně.

[17.] Klíčové je již žalobcovo podání ze dne 7. 10. 2010. V něm výslovně vyjádřil nesouhlas s výší místního poplatku, která na něj dopadala podle obecně závazné vyhlášky č. 1/2010, a požádal o sdělení výsledku vyměření místního poplatku ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Za této situace bylo jediným správným postupem městského úřadu poplatek vyměřit a výsledek vyměření mu sdělit postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Vyplývá to i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, sp. zn. 2 Afs 175/2006 (publ. na www.nssoud.cz), podle něhož je konkludentní vyměření daně, tedy postup, při jehož použití nemá daňový subjekt od správce daně k dispozici žádné rozhodnutí, jež by mohl napadnout odvoláním, na místě pouze tehdy, *„kde není pochyb o obsahu daňového přiznání a o jeho správnosti. V takovém případě není třeba pochybovat o ústavnosti tohoto způsobu vyměření daně, a to bez ohledu na to, že se výsledek vyměření nesděluje. Daňový subjekt jednoznačně deklaruje svou vůli zdanit určité konkrétní příjmy a správce daně o správnosti a úplnosti přiznání nemá pochyb.“* V citovaném případě daňový subjekt předložil k výzvě správce daně dvě daňová přiznání, a to ve vztahu k rozhodnému spornému příjmu zcela opačná, přičemž jejich předložení doprovodil i písemným vyjádřením, jímž se k rozporu mezi oběma daňovými přiznáními vyjádřil tak, že dodatečné daňové přiznání obsahující sporný příjem podává jen proto, aby splnil výzvu, že je však nepovažuje za správné, neboť tento příjem sice obdržel, ale nepovažuje jej za dani podléhající. Za této situace pokládal zdejší soud za nutné, aby rozpornost projevené vůle daňového subjektu správce daně odstranil vydáním rozhodnutí o dani.

[18.] Nyní posuzovaná situace je obdobná. Žalobce zde nepodal sice dvě daňová přiznání, ale podal ohlášení, na jeho základě si spočítal a zaplatil místní poplatek, aby se neoctl v prodlení, zároveň ale výslovně uvedl, že s takto zjištěnou výší poplatku nesouhlasí. I zde měl tedy městský úřad daň vyměřit a výsledek vyměření sdělit žalobci postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, jak uvedeno výše. Pokud se tak nestalo, bylo naprosto pochopitelné, že proti takto vzniklému konkludentnímu vyměření daně podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že na sdělení vyměření daně měl žalobce právo již poté, co o ně požádal, nemohl městský úřad platně namítat, jak činil ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2010, že dosud neuplynula lhůta pro vydání platebního výměru, a proto nelze podat odvolání proti konkludentnímu vyměření daně. Odvolání proti tomuto konkludentnímu vyměření daně bylo možno podat a mělo být takto posouzeno. Pokud se

tak nestalo, bylo zcela namístě, že krajský soud svým nyní posuzovaným rozsudkem zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. jak rozhodnutí stěžovatele, jemuž bylo předtím postoupeno jako odvolání podání označené žalobcem jako žaloba, tak předchozí rozhodnutí městského úřadu.

[19.] Obě rozhodnutí totiž byla založena na nesprávné úvaze, že se ve věcech místních poplatků uplatní nalézací řízení pouze v případě nesprávného či pozdního zaplacení poplatků, jak stěžovatel tvrdí i nyní v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud výše vyložil, že má k nalézacímu řízení dojít i tehdy, kdy poplatník poplatku má zaplatit poplatek ve výši, s níž nesouhlasí, a tento svůj nesouhlas kvalifikovaně vyjádří. Opačné řešení, prosazované stěžovatelem a městským úřadem, jej buď nutí stát se neplatičem a čelit hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek, nebo jej zbavuje možnosti dosáhnout vydání rozhodnutí, jehož zákonnost by mohl napadnout v rámci daňového řízení a posléze v rámci soudního přezkumu. Takové lpění na tom, že v rámci řízení o místním poplatku nebylo možno vykročit za hranice § 11 zákona o místních poplatcích, je třeba v souladu s názorem krajského soudu a žalobce odmítnout a přistoupit k subsidiárnímu použití předpisů, na něž odkazuje § 13 zákona o místních poplatcích.

[20.] Smyslem subsidiárního použití právních předpisů by totiž mělo být nacházení odpovědí na otázky, na něž samotný předpis, který na použití jiného právního předpisu odkazuje, odpovědi nenabízí, či řešení problémů, které neřeší. Zákon o místních poplatcích je postaven na předpokladu, že při placení místních poplatků obvykle nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi poplatníkem místního poplatku a obecním úřadem, který jej spravuje, ohledně toho, zda má být místní poplatek uhrazen a v jaké výši. Proto zákon o místních poplatcích obsahuje relativně jednoduchou procesní úpravu. Tu nemohou obce doplnit partikulárními procesními úpravami v podobě obecně závazných vyhlášek (viz citovaný nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 6/09), zákonodárce ji však obecně doplnil subsidiárně použitelnou úpravou zákona o správě daní a poplatků, později daňového řádu. Proto ve chvíli, kdy v řízení o místním poplatku, jenž měl být odveden žalobcem, vyvstaly otázky, jež nebylo možno uspokojivě vyřešit, bylo namístě postupovat podle této subsidiární úpravy. Pokud tak městský úřad a stěžovatel neučinili, zatížili své rozhodnutí nezákonností, v čemž je třeba se ztotožnit s krajským soudem. Bylo tak nutno jejich rozhodnutí zrušit a dát jim možnost provést řízení nově, za subsidiárního použití daňového řádu, jenž je nyní účinný.

[21.] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s krajským soudem v tom, že je nyní na městském úřadu, aby postupoval v souladu s § 140 odst. 4 nyní účinného daňového řádu, neboť se odchyluje výše poplatku, který konkludentně vyměřil městský úřad a žalobce ji zaplatil, od výše poplatku, kterou žalobce tvrdil.

V. Závěr

[22.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu